

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝ

Ένας μεγαλομανής ηγεμόν.— Πώς εξπάτησε τούς Αθηναίους.— Η ελπίδα συνθήκη του με τον Μιθριδάτην.— Η στάσις κατά της ρωμαϊκής τυραννίας.— Όπου καταφθάνει ο Σύλλας.— Τα δεινά της πολιορκίας.— Οι Αθηναίοι τρώνε χέρτα και δέρματα!— Ο Αριστίων όμως ειασ'εξάζει.— Ο Σύλλας κυριεύει την πέλιν.— Άγριο αίματωύλισμα.— Τό τέλος του Αριστίωνος κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΑΡΧΑΪΚΗ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Την αρχαία Ελλάδα κατ' επανάληψιν την έχαντάκωσαν πάντοτε οι μεγάλοι της δημαγωγοί.

Η κατωτέρω ιστορία του Αριστίωνος εινε ένα δείγμα της κατ' ασάφους κατά την αρχαιότητα.

Ο Αριστίων έσημείωσε μία από τις πιο θλιβερές σελίδες στην ιστορία της πατρίδος μας, συνέννοχον έχων τον κόφυρον λαόν.

Ο Αριστίων ήταν ένας περιπατητικός φιλόσοφος, γιουός του Αθηνίωσος και μιάς Αιγυπτίας δούλης. Ως χάριμά του ελχε την δημοκρασίαν και τη δημαγωγία με την όποία παρέσυρε και κατέστρεψε τούς συμπολίτας του και για την όποία ελεπε νάποτε και ό περίφημος Κλεμανός :

— Έάν δέν ύπήρχαν Αθηναίοι, ή δημαγωγία δέν θά έγεννατό στον κόσμo !

Ο Αριστίων ήταν ακόμα ένας περιπατητικός φιλόσοφος. Κληρονομήσας τόν πατέρα του έγενε «παρέγραφος πολίτης». Η φιλοδοξία του, ή άρχομανία του και ή φιλοχρηματία του δέν ειλχαν όρια. Έδίδαξε λίγο καιρό στην Αθήνα και έπειτα πήγε στη Λάρισα και στη Μεσσήνη. Έπειδή όμως εκεί δέν ύπήρχον έδαφος για τη φιλοδοξία του, ξαναγύρισε στην Αθήνα όπου άνοιξε φιλοσοφική σχολή, έδέχετο μαθητάς χωρίς πληρωμή και έκολάκευε τούς πάντας, έναν μόνον έχοντες σκοπό, να διοικήση αυτός τόν τόπο.

Άρχισε συγχρότως να δημοκοπή εις βάρος της φιλοπατρίας των τότε Έλλήνων. Τούς μιλούσε υπέρ της άποσεισεως του Ρωμαϊκού ύψουσού που βάρυνε τότε όλη την Ελλάδα και συγκινούσε μ' αυτά πολυ τούς τότε ρομηούς. Ένοήσας τέλος ότι ή πολιτεία αυτή ήταν ή μόνη κατάλληλος να τόν φέρη στην άρχη, άρχισε να την εκμεταλλεύεται διαφοροτρόπως.

Στά 85 π.χ. οι Αθηναίοι τόν χειροτόνησαν πρεσβευτήν και τόν απέστειλαν στον Μιθριδάτην, για να παραστήση στον Ηασιλία τόν Πόντου, την κατάσταση της πόλεως και να του ζητήση την προστασία του. Αυτός όμως, αντί γι' αυτό, κάθε άλλο ελεπε κι' έβρισε σ' εφαρμογή τα παλιά του σχέδια. Έπεισε δηλαδή τόν Μιθριδάτη, ότι στην Ελλάδα κατ' πνεύματα ήταν έξημμένα και ότι οι Αθηναίοι μπορούσαν πολύ να τόν βοηθήσουν, στον πόλεμο που μελετούσε κατά των Ρωμαίων.

Τόν έπεισε έτσι και αφού «συνήψε μετ' αυτού συνθήκας», γύρισε στην Αθήνα.

Στόν δρόμο, τόν έπιασε μια δυνατή φοροτούνα, ένανάγησε, και μόλις κατόρθωσε να σωθή στις άκτές της Κερύντιου. Έκει ό πονηρός, άφησε να προηγηθί αυτός στας Αθήνας ή ειδήσις ότι έκαμε συμμαχίας και συνθήκας με τόν ισχυρό του Πόντου βασιλέα δια των όποιων, αι Αθηναί θ' άποκοτούσαν την παλιά τους δόξα και το μεγαλείο. Τόσο ήθελεν οι κουφιλοφαλακίηδες των τότε Αθηνών. Μόλις έγνωσθησαν αυτά και το ναυαγίο του, έστειλαν τιμητική πρεσβεία να τόν πάρη και τόν δεχθήκαν με μεγάλη πομπή στην Αθήνα. Μπήκε δε ό Αριστίων στην πρωτεύουσα καθημένος άπάνω σε δάλαγγρο φορέο, περικυκλωμένος από ένα πλήθος τρελλό από ένθουσιασμό, τό όποιον τόν έκρούξεν άμέσως «ήγεμόνα».

Πόσον έβρισε, τό καλάκευή τις άδυναμίες του λαού ό Αριστίων άποδεικνύεται από τούς λόγους α' τούτος, όπου τούς ελεπε μετά την άνακήρουσί του :

— Σὺ εἶσαι, ὦ λαέ, ὁ ἀληθινὸς ἡγεμὼν, ἐγὼ τίποτε ἄλλο δέν εἶμαι παρὰ ὁ ἐκτελεστὴς τῶν ἐντολῶν σου. Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, συσφίγγετε τὸν λαϊκὸν σύνδεσμον, τοῦτο ἀπαιτοῦν αἱ νέες ιδέες.

Ένονεϊται ότι δέν άργησε να έκραγή ό πόλεμος, αφού ήγεμόνευεν ό Αριστίων. Η Βοιωτία, ή Άχαία, ή Λακεδαιμόνιοι άκολουθησαν τούς Αθηναίους. Και πριν φθάση στον Πειραιά, ό συμμαχικός στόλος του Μιθριδάτου, όλη ή σημερον λεγομένη «Παλαιά Ελλάδα» ήταν άνάστατος.

Ποιός κρατούσε πειά τόν Αριστίωνα ! Τι δόξα, και τι κλέος ! Ήταν ήγεμόν των Αθηνών, του σεμνώματος όλων των Έλληνιδων πόλεω, που του έστειλαν άγγελιοφόρους—οι άγγελιοφόροι ήταν τα τηλεγραφήματα της τότε εποχής—για να του δηλώσουν φίλια και εκτίμησι, ήταν ό σύμμαχος του Βασιλέως του Πόντου, ό πολέμιος της παντοκράτορος Ρώμης !

Όποια τύχη ! Ποία τιμή !...

Δέν άργησε όμως να φτάση και ό Ρωμαίος Σύλλας, στην αρχή του έτους 87 π. Χ. με πέντε λεγεώνας και ένα άναρτήμητο στρατό από συμμαχούς και τα όνειρα και τα όνειρα και οι μεγαλομανίαι του λαοπλάτων σβύνονται με μιάς. Ο Σύλλας μια μερα δέν τούς άφηνε να ανασάνουν τούς άντάρτας. Αφου έπόρθησε τόν Πειραιά, κατέστρεψε όλην την χώραν

γύρω των Αθηνών, δέν άφηκε λιθάρι σε λιθάρι ούτε δένδρο όρθό, πολιορκήσε στο τέλος και την Αθήνα, και καθημερινώς έκανε και έφόδους.

Τα τείχη όμως ήταν ισχυρά και ή πολιορκία βάστηξε παραπάνω από όκτώ μήνες. Σ' όλο τό διάστημα αυτό ό Αριστίων έτρωγε και έπινε, βέβαιος για την άντοχη του τείχους, μαζί με τούς φίλους και τούς κόλακας της άρχομανίας του, τούς εκμεταλλευομένους και τότε την κατάσταση, πολεμώντας τούς Ρωμαίους, με τη φιλοσοφία του και με τό κρασί, που έπινε στα πλούσια δείπνα του...

Σάν πέρασαν όμως και ό έκτος μήνας της πολιορκίας, τα τροφίμα άρχισαν να σπανίζουν και ό Αριστίων άναγκάστηκε ν' αντικαταστήση τό κρασί των γλεντιών του με νερό.

Τόν έβδομο μήνα τίποτα πλέον δέν ύπήρχε. Οι πολιορκούμενοι μη δύναμενοι να τραφούν με τις φιλοσοφικές του ήγεμόνες θεωρίες, προσπαθούσαν να τραφούν με χόρτα που φτυρόνανε άπάνω στα κατεριτωμένα τείχη, με δέρματα παλιά που τά βράζαν μέσα σε καζάνια ώρες, με άκουός που ειλχαν λάδι μια φορά. Έάν δε βρισκότανε πουθενά λίγο σιτάρι, ένας «μέδιμνος» αυτού πουλιόταν τότε άντι «δραχμών» χιλίων.

Έτυχε τότε να σβυστή και ό ιερός της Παλλάδος λύνος ό άκοίμητος, τόν Περθενώνα από έλειψη λαδιού, ό δε χυδαίος Αριστίων στην ίερεία της θεάς, που ζήτησε από τόν άκαταλόγιστον τούτον τυράννον «χοίρικα σίτου», ίπείσταιελε χλευστικώς «χοίρικα πιπέρωσ».

Η έλειψη των τροφών και ό λοιμός που άρχισε να μασιζή τας Αθήνας, άνάγκασαν έπι τέλος τόν άρχομανή τυράννον να επιδιώξη την λύση της πολιορκίας. Έστειλε λοιπόν άπεσταλμένους στον Σύλλα για να συνηκολογήση. Οι Αθηναίοι όμως πρέσβεις άντι να παρουσιασθούν ενόπιον του Ρωμαίου στρατηγού ως πρέσβεις ζητούντες ειρήνην, χάρην ενός υποφέροντος λαού, ένεκασίνθησαν «πλήρης κόμπου» και άντι προτίθεσαν ειρήνης, παρέταξαν φράσεις ρητορικές, κς άς έννοιός, στις όποιες γίνονταν λόγος προ πάντων περι της άρχομίας δόξης της πόλεως, περι της παλαιάς ευκλείας των Αθηνάων, περι Μαραθώνος, περι Σαλαμίνος, περι Πλαταιών, περι σιών προγόνων κλπ..

Η αυτή δηλαδή «τρογονπληξία» που δέν έπαψε να μς δέρνει πάντοτε και με τα ίδια τα στομφώδη λόγια.

Ο Σύλλας όργισθείς έδωξε τούς πρέσβεις των Αθηναίων, λέγοντας :

— Τα μαθήματα αυτά της ρητορικής να τά διδάξετε στα παιδιά σας. Η Ρώμη δέν μ' έστειλεν εδω για να πάρω μαθήματα ρητορικής, αλλά για να τιμωρήσω τούς στασιαστές.

Ύστερα από λίγες μέρες, περι τα τέλη του Φεβρουαρίου του 88 π. Χ. αι Αθήνα έπεσαν μη μισροώντες να βαστάξουν την πείνα και την εξάντληση και ό Ρωμαίικός στρατός, μπήκε μέσα στην πόλη, χωρίς σκεδόν αντίστασι. Οι άγριοι Ρωμαίοι στρατιώτες τίποτε δέν έλυπήθηκαν. Όλοι οι κάτοικοι της πόλεως, άοπλοι, νηστικοί, έξηνηλεημένοι από τις καουχίες έπέρασαν εν στόματι μαχαιράς και τότε ήταν ή σφαγή που έγενε, που τό αίμα έτρεχε σαν αυλάκι στους δρόμους, μέρες δλόκληρες, και τρέχοντας πλημμύρισε τις πύλες και τούς τάφρους των φρουρίων...

Την σφαγήν έπικολούθησεν ή λαφυραγωγία.

Όσοι Αθηναίοι έσώθηκαν, πουληθήκαν ως δούλοι.

Ο Αριστίων, μαζί με μερικούς από τούς όπαδούς του, κατέφυγεν στην Ακρόπολι, έκει όμως δέν πόρεσε να βαστάξη και πολυ, γιατί δέν ειλχαν νερό και παρεδόθη. Έπειδή όμως φοβόταν την όργη του Σύλλα, κρύφθηκε στον Παρθενώνα, αλλά ό Ρωμαίος στρατηγός, μένεα πνεόν κατά του τυράννου, που τόν έκράτησε όκτώ μήνες προ της πόλεως, έβρισε του ναού τό άσυλιν και άνάγκασε τόν τυράννον να πηθ τό κώπεινον και να πεθάνη έλειπών και έγκαταλελειμένος...

Έτσι έτελειώσε ή επανάστασις αυτή των Αθηνών, που την δημιούργησε ή άρχομανία και ή δημοκρατία ενός άφρονος, τόν όποιον υπερβήθησε και των Αθηναίων ή έλαφρότης.

Έκπντε ύπάρχει σκήν έλληνική γλώσσα ή λέξις «εσυλληθή», «εσυλλησας», «ερωσουλια» που σημαίνει διαρπάξω και έρημωσω τη χώρα. Προήλθε δε ή λέξις αυτή άπ' τό όνομα του Σύλλα και τη' καταστροφή που προέξηγε στην Αθήνα. Ο ιστορικός της έποχής, ως έξης χαρακτηρίζει την άφροσύνην εκείνη των Αθηναίων :

— Από την άνοσηνον αυτή του Αριστίωνος όλη ή Ελλάδα βγήκε κατεστραμμένη και από τα ερειπία της βλάστησε ευκολώτερα ή Ρωμαϊκή πικράκανθα !...

© Ιστορικός

